

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

B. Antonius Lerinensis Monachus S. Severini Abbatis, Nor. Apostoli
Discipulus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](#)

B. ANTONIVS

LERINENSIS MONACHVS

S. SEVERINI ABBATIS, NOR. APOSTOLI

DISCIPULVS.

Anno Christi.
CCCC. LXXXIX.
B. Ennodius Ticin.
Episcopus p. 379.
Baron. T. 6. anno
488.

Ennod. p. 387.

Feldlin.

Antonius Valeriae ad Danubiū patre Secundino viro nobilissimo natus, patruum habuit Constantiū Lau- reacensem pontificem, virum sanctissimum ad quem priusquam veniret, patre defuncto S. Seuerino indi- sciplinam contraditus est, qui jam tum in pueris vir- tuts argumenta notisque sanctitatis animaduertit. quare singulare affectu pueri innocentiam complexus & exosculatus, sum- mam illius curam habuit. Sed euocato ad superos Seuerino, ve- nit in B. Constantij patrui contubernium, ut his verbis Ennodius ostendit: *Sed postquam beatus vir humanis rebus exemptus est, Constantij Antifitius ea tempestate florentissimi, junctis obsequijs, gloriois operibus vita rudi- menta dedicauit. Qui eum inter Ecclesiasticos Exceptores cælestem militiam iusit ordiri. Erat enim venerabilis sacerdos Antonij nostri patruus; sed nunquam ille magisterij rigorem consanguinitatis lege mollivit; nec fecit securū de necestudine discipulum, non timere, cui gratiam doctoris nisi censura non prestatit. Tantus fuit circa sectatorem diligentiē modus, quantum judicia contulerunt: meritum suum in facie monitoris agnouit.* Cūm deinde barbaræ paganæq; gen- tes Heruli, Franci, Saxones, Pannonias adeoque Laureacum incur- sarent, & Constantius Laureacensis antistes vita cessisset, ipsius cu- ra Pontificis ministri Antonium ad Tellinam Vallem ad Ma- riū presbyterum singularem dæmonum hostem deducunt, ut Ennodius his verbis ostendit: *Inter quas temporum procellas Constan- tius pontifex (ne quid in mundo haberet subsidij, terra hostib. deputata) huma- na legi liberatus est: post cuius resolutionem Antonium nostrum famuli ad Italiae partes, quibus cælitus fuerat deputatus, Christo duce perducunt: principe loco, Tellinæ vallis, quæ id fortita est roaculti, limen ingreditur: quam montium ex- vtroque latere brachijs fabricatam naturæ ditat amœnitas, & de vericibus fæcundis anum plebe locupletat vber solum, quod auaris respondet juxta desideria immoderata cultoribus. non tamen ita, aristis prægranidum aut dotatum paſcius, aut arbuſtis compositum, aut flumisibus latum, vt non ei plus superuenientis personæ gratia præstaret, quam ipsius originis variata & distingua formosi- tas. illuc*

tas illic Mario presbytero qui spiritibus immundis dominabatur, adiunctus est.
 Hic Marius cum cælestem Antonij gratiam & virtutem mentis oculis intueretur, dignum censuit, quem in sacrum clericorum ordinem referret. Sed is vt auctor loquitur, fugit honorem velut veneni poculum, maluitq; parere alijs quam præesse. Itaq; ne humanae consuetudinis vitia traheret, secessit ad Hilarium montem, qui non procul à S. Fidelis martyris aberat maurusoleo. Ea porro rupes asperima & propè inuia erat, in qua tamen duos jam ætate graues reperit, qui D è o votis & precibus incogniti litabant: Nam ita testatur Ennodius: *Elegit secessum haud procul. B. Martyris Fidelis sepulcro,* ibid.
ubi Hilarius longi marmoris minas deponit, quando ne euagetur longius, obiectis ripis resistunt fræna telluris, illuc inserto hubibus vertice mons coruscat, qui sublimitate sua vincit aspectum. Sed quam superbus est in magnitudine, tam difficilis ascensu. Nam nullus ante monachum nostrum patuit gressibus, nec per prærupta Saxorum humani generis admirari, formidine repugnante, vestigium. In præcisis caribus tutæ feris longum præbuit nullo exercente cubilia, eo besuis blandior, quo terribilis agricolarum excursui minatur. In hoc Dei famulus sedem delegit, in quo sola fuit placendi causa, quia nequaquam lenocinabatur aspectibus: nihil secum amplius nisi parum leguminis, & lagonem, quo terram sollicitaret, de mundi beneficijs assumens. dedicauit callem subiecta asperitate nescitum: juga illa indomitam naturæ legem Antonio congridente perdidérunt: referata itinera post ingressum eius patuere cupientibus. Inuenit illic tamen duos senes, quos jam ita inter lustra belluarum habitatio longa miscuerat, ut nihil de illis mundo fama nunciri: quorum vitam scientiamque plenè videor elocutus, cum expeditam pro Dei timore habitationem sine nube vulgauit. Breui post horum viri assumptus est, & terreni canceris mole deposita, ætherea valetudine felix anima resumpsit. Nam absolutionis eius tempore, columnæ ignea beati Antonij oculis est ingesta, ad columnæ que pertingens: credo ut venerabilis viri fides, & ardor ille vitiorum decoctor typicom monstraretur incendio. Dices, quomodo verum, quod supra dixerat, nullis ante monachum nostrum patuit gressibus, cum tamē duos ibi senes offenderit? Non fuisse frequentatum monte vel a pastori bus, vel a venatori b. intellige, nisi a duobus senibus, qui illuc ingeti nixu tanquam capreæ euaserint, nullaq; vestigia viæ reliquerint.
 Cæterum quam inibi vitam nouus hic Antonius exegerit, porro Ennodius explicat, cum affirmat, q; nihil secum præter pauca legumina tulerit, & lagonem, quo terram sollicitaret. Itaq; viæ aperuit, vt accessus ad montem cupientib. pateret. Ibi alterius senis vita paullo post defuncti anima vidit per columnā igneam ad cælū vsq; pertinentē, astra petere. Sed Antonius in solitaria illa ascensi versatus, nūquam cibū sumvit, nisi cū vires corpus destituerent, nunquā somnū cepit.

cepit, nisi peractis officij munijis. Sed enim audiamus Ennodii
 ib. p. 885. post m. um ipsum, reliquas eius virtutes retexentem. Sciuat ille, inquit, sic
 per labores varios disciplinarum lineamenta sectari, ut nunquam assumeret ar-
 rogantiam de labore: & cum omnia essent digna præconijs, quæ gerebat, dispen-
 dium virtutis credidit fuisse laudatum: sic totum de eius actibus opinionis luce
 radiabat censura mentis in corpore, & iracundiam quam contra culpas anima
 eius susceperebat, facies infucata pingebat. Videres aduersus flagitia munda-
 na toruos oculos, & indefessa contra seculi blanditijs Christi militem bella tra-
 Etare, quando illa imago statum suum resoluit in risum, & ab ordinis proprij ri-
 gore latitiae debilitate confracta est. Interea dum velut obsignatum monachij
 in variis implet officium, vir quidam (quem sponsæ suæ amor in facinus im-
 pulerat, & ad effusionem humani sanguinis affectu & indignatione prouoca-
 rat) dum conscientiam se credidit fugere mutatione terrarum, & in alijs pro-
 uincia partibus innocentiam reperiri, quam furore duce perdiderat, relatum
 simplicitate ad secreta eremi portauit homicidam, putans in Dei obsequio consi-
 tutus de actibus suis præter effigiem nil patere artificij: humilem simulauit oper-
 tum, & per dolos commenta consilij, fabricata subiectione compositus, cautori-
 bus scelerum sordes texit obstaculis. Difficile est, præter Deum, deprehende-
 re, quidquid obsequendi argumentis inuoluitur. Prouide flagitium celat abie-
 ctio: raro in lucem erumpunt crimina, quæ auctor obtemperandiscierit fuso se-
 pelire. Protimus tamen adfuit ille judex consuetus, & latentis secreta conscientia
 diuinæ vocis clave referavit. In his sermonibus adoratus Antonium, quan-
 do eum plus quam homo posset, docuit agnoscere; illum denudans, qui crasso indu-
 mento latronem tegebat: Cae, inquiens ne tanti criminis reum sancto velis mis-
 cere collegio, ne lupum ouibus, agnis viperam negligens estimator adiungas. Iste
 animam Deimaniibus concessam, per elisi fragmenta gutturus effugauit, & inter-
 vecino fratris furore constricti vitam estibus suis, dum infert faucibus vincula
 dissoluit. Hunc debitum exitium sequitur: nec à jugo supplicij erit alienus, qui
 humano sanguini non pepercit. Misericordia est, circa facinorosos seruata di-
 strictio. Ergo sepor terminum ponens, mandatorum cæstium hostem depelle,
 ne candida conueratio tecum habitantium fusca superuenientis contagione viole-
 tur. Illico diuinis obsecutus imperijs, hominem vocat mentientem, conuicti
 feriato ore male concisj, omnia eius gesta persequitur. Expauit deprehensus
 cum flagitia sua recensere videret ab homine, quæ sine teste humani generis com-
 misserat, viaticum poposcit, fugam tremens arripuit, continuò tamen pedissequa
 reum vultus comprehendit, & expiatum scelus patratoris morte nunciauit. Ita
 sermo justi, viribus carere non potuit. Interea sanctus vir per regiones simili-
 mas insidiantis famæ linguis innotuit, quæ ne pareret de celeritate iactantiam,
 ante prouisa sunt remedja, quam morbus adolesceret. Qui enim grandeus
 aut debilis duce diligentia, non itineris illius transmeabat abrupta, cum danti-

bus valetudinē desiderijs etiam & gritudines corpora non tenerent, hac perterritus
frequenter ad secretiora eremi beatus Antonius credidit euolandum, ne singulorū
deuotio inamabilis arrogantiæ mater existeret. & de multiformi gratia, rigidioris
propositi rhina nasceretur: mox tamen secessus, quem pendula rupes commendaba-
bat, electus est, in quo annis pluribus solus & vere monachus vitā sine humanige-
neris consorte transfigit. Dabat feras prosodalibus mōtana solitudo, mugitus v̄si,
aliarūq; belluarū minax immurmuratio pro bland.e cōfabulationis communio-
ne ponebatur: deniq; ea tempestate v̄sus petulantior, gloria plus datus, caules
ipsius puberibus folijs lētores, & quadam Domini hilaritate gestientes; immani-
ingrediens contritione vastavit, ita vt nūquā de simplici fruge sp̄es residua linque-
retur, quem ille baculo multatū destrictim abire pr̄cipiens, testem virtutis suā &
nūcī paſſionis ad alias ire bestias mox coēgit: vt impleretur Domini fidelis polli-
catio, que sectatoribus suis totius veneni & omnium ferarū promisit obsequium,
rūſus tamen gradienti ei per destinatū callem, rugiens se fera fuggesit, quam ille
solā iuſſione turbatā, iter fecit aperire, & occupata viæ clauſtra deſerere. Sed ec-
ceterum alis perniciibus per prodigionis suā ordinem, Dei seruū in quo loco degeret
fama vulgauit, aliud de ipso proſentientiarū varietate diuersis opinantibus. Tunc
liquido patuit per occurſus multiplices, nihil obſtare cupientibus planari ardua, ſo-
lidari, ſcissa, & pendentia non timeri, ſed potioribus iſſidijs ne per arrogantiā hoſtis
ſubrepereret, ſortieri conſilio manus oppoſuit, ne jam grandævus perderet, quod inter-
tivocia virtute ſeruasset. acrius enim circa robustos diaboli certamē eſt, & maio-
ribus copijs illos adgreditur, qui conſlius eius experti roboris ſudore domuerūt. v-
niuerſa tamen ſecum ipſe pertractans, breui animum ſuūm allocutione firmauit.
Quid agimus? mens adhuc mundanioris fasce depreſſa quam nondū ad aucto-
rem ſuum corporeus career euomuit. Non tibi certa eſt de perfectione fiducia dum
ad huc includeris fragilitate carnali? periculis plena ſunt, que videntur eſſe tu-
tissima. Lenocinia hoſtis tui intelligis, dum vniuerſorum voce laudaris, vide
quantū labores iſſidijs, abſconditum eſſe non licet, quod adimis. Latebram no-
ſtram perſecutio maniſtat hoſtilis. Sanctorum petamus exercitum & illam Li-
rinensis iſſule cohoret irriguo inquiramus ardore; quem ſolū haētenus pulſauit
aduerſarius, timebit inter inimicā ſibi multitudinē cōſtitutū inſtruēta pr̄lijs ac-
cesilla ſemper inuigilat, & varijs perſoſſum iſtib; abigit infeſtantem. Quot bella
illū diabolus intulit, numerant tot triumphos, non metuunt (nescio) quoties ad eſſe
Satanam, vt dimicantes acuant, clafioſi fuerit ſtridente nunciatum. Semper
eruditos & fortes reddidit quotidiana decertatio; quomodo prolixior pax ſolutos.
Hu dictis diuīſſam fratribus cellulam, quos ibidem predicti amor congregauerat
apud Lirinum, improuiſus apparuit; nūcianuit virum inſignium meritorum fa-
cies ieunij pallore decorata. Nam dum ſecreti mitorem hominis ſplendidissima
macies indicaret, non defuit actuum eius praeceo conſuetus, immaculatam conuer-
ſationis ipſius ſp̄iem, ſub verborū abundantia & relationis vberitate deſcribens.
mixtus grandævus & pr̄cipuis geſtorū ſuorū lampadem nō minori intellexit igne
rutulare.

rutilare. metitus est somnis sui lucem dum vidit alieni. Quasi inter ornata celi, ut sidera pleno fulgore micantia superuenientis astri claritudo societur; certans sine inuidia geminare radios & per augmenta luminis speciem supereare nouitatis, alia prolixiori crine facem suam stella commendat, alia puriore & unam ditat, potior flamma nobilitat alteram per spacia nocturna sinceror. Sic Antonium nostrum per uniuersas locorum mutationes a Christo & eniens disciplina comitata est. prouidit tamen ne cui in illa nutrice sanctorum insula cum praestare meritis preferre videretur honoribus sciens in humilitatis radice plantatum ad centenos fructus assurgere. Blandus juvenibus, grauis maturis, doctus peritis, submissus existendo simplicibus, totam illam Dominici gregis legem distinctam actu, variatam gentibus quasi & unam animam in sua affectione collegit ibi biennio, seipso potior mundi istius sarcinam deponens, viator insularum quas antiqui serpentis parat astutia, diem nostrum & lucem presentis saeculi, perpetui luminis ademptione commutauit. Taceo qualiter vitam ipsius mortis claritudo signauerit: ne uniuersa digerens, non tam veritatem narrasse, quam praedicti laudibus videar immoratus. Veluti si quis consitum lucum frondium densitate repererit, ex quo coronam ferrostringente subripiens, genium filiae, dum presumit parua, non amouet. melioribus equidem de Antonij nostri factis, quae filio non attigi narranda seruauit. vincar forte eloquentie flumine, nemo me circa illum superabit affectu. Habeat qui secutus fuerit de penitie messe iactantiam, miligratiam beati hominis nemo præripet, qui ad explicanda eius bona primus accessit. Seculum quo vixit Baronius ostendit in VI. annali anno CCCC. LXXXVII. Quem Bauarie sanctis adieci, quod cum D. Seuerino Noricorum Apostolo in Norico aliquot annis puer adhuc vixerit, vt Eniodius docet, ac deinde Laureaci in prouincia Austriaca, olim Boicæ accensâ.

Qui venit ad turbam, purus licet ante probisq;
A turba peior scipius ille redit.
Quarennit ad sanctos, prauus licet ante malisq;
Scipius a sanctis sanctior ille reddit.

Ab socio mores, prauique probisque trahuntur;
Te bonus esse bonum, vult malus esse malum.
Hoc, Lucillo, doces diuinum patris Achates,
Quia, vivendi lex tibi, vita, fuit.

C

B. LVCIL-

